

מנחת סולת

א (א) מנחת סולת באה (ב) בנדר או בנדבה ב (ג) ע"י היחיד בלבד.

הבאה

ג (ד) מביאין חיטים ד (ה) מהארץ או מחוץ לארץ (ו) מהחדש או מהישן ובלבד שיהיו (ז) מן המובחר ה (ח) ודשין (ע"מ להסיר את המוצ) חורין ברוח ובוררין. ושפין אותם ג' מאות פעם, ובוטטין בהם ה'

מי באר

רוח הקדש שמקריבין אותו עמלים למח — יעשה בעומלם, זה שייך רק בקרבן פסח). ודע שהעומלם לא הותרה בליצור, אלא באיסור עומת ודחויק הוא עתה משני דחק, ולפיכך אם רק מיעוט הכהנים הנכנסים שם צירושלים בזמן הקצוב עמלים, יעשו הכהנים טהורים. הי"ד, ע"י שם.

(א) מנחת סולת. קריוב מנחת סולת כיון דנקמל צעוד סולת ואינה נאפית קודם קמיא (אלא רק קודם אכילתה). האומר הרי עלי מנחה, ולא פרע אינה מנחה, מביא מנחת סולת שהיא המנחה הראשונה שמכרה בין המנחות (שנחורה) עפ"י רש"י ויקרא צ' א.^א

(ב) בנדר או בנדבה. מעב"ק פ"ג ה"ד. איחור נדר, האומר הרי עלי (מנחת סולת). איחור נדבה, האומר הרי העשרון הזה מנחה. מה בין נדרים לנדבות, שהנדר אם הפריש קרבנו ואנד או נגנז חייב באחריותו עד שיקריב כמו שגדר, ובמחננד פטור. שם פ"ד ה"ד, ה'.

(ג) ע"י היחיד. שם פ"ג ה"ד. ואין מנחה בזה ע"י שותפין שנא' ונפש כי תקריב קרבן מנחה. מנחות ק"ד צ' אמנם כ"ז בכל המנחות הבאות מחמת עמלן — כמנחות, אך מנחת נסכים כיון שאינה בזה מחמת עמלן אלא עפלה לזבח, לפיכך אינה ששותפין הביאו עולה או שלמים, מנחת נסכים הרי היא מנחה דשותפין.

(ד) מביאים חיטים. מעב"ק פ"ג ה"ב. והנה אע"פ שהמנחה בזה ע"י היחיד, כחצו את סדר הכנה הסולת בל' רבים, דודאי אין חובה על בעל המנחה להבין את הסולת בעצמו, ויתר על כן מביא מנחות ע"י צ' דלכתחילה ראוי לקחת מהמנוני סולת מוכנה ומנופה, ולא לקנות חיטים ולעשותם סולת בעצמו, מפני שאין הכל בקיאות לנפות. ורק בלח"פ הקיול שיוכלו הבזרין לקחת חיטים ולעשותם בעצמם סולת, מפני שכמות הסולת הנצרכת ללח"פ גדולה, ולח"פ שכיח בכל שנה, והחורח חסר על ממונם של ישראל. וברייתא זו הובאה בח"י פרשת אמר, ועיי"ש בגי' הגר"א שהובאה בביאור הח"ת, דנקט דגם בלח"פ מזה לכתחילה לקחת סולת (מוכנה) ומשמע שם דבשאר מנחות הוא לעיכובא ותמכ ע"י הח"ת. ובפי' הראש"ד והר"ש משאנן מבואר, דדוקא במנחות לצור הוא דאיכה האי דינא דילקח סולת. אך ברש"י למנחות ע"י צ', מבואר דגם במנחת יחיד מייירי. ובר"מ לא הביא כלל כל האי דינא, וי"ע. ואפשר דס"ל, דאחר שמביא להדיא במנחת העומר שאינה נקחת מן השוק, אלא נקחת ע"י שלוחי צ"ד, וכל מפעל הכנה ע"י שלוחי צ"ד צערה במבואר במנחות ס"ז א' במטה ובפסחים ל"ז א' ברש"י, אי"כ אדחיה לה להאי ברייתא. ולפי ברייתא איכה מיעוט לשאר מנחות שאינם נקחות חיטים, מדכתיב בלח"פ אותה, ודרשין זו נלקחת חיטים, ואין שאר מנחות נלקחות חיטים. וכיון דלא אשכחן ריבוי דמנחת העומר אפשר שחלקה

שעורים ותעשה ע"י שלוחי צ"ד סולת, ואעפ"כ הכי הוי דינא, אי"כ אדחיה בברייתא. אחר כותבי כ"ז, מלתי בס"ד בחז"ל מנחות ס"י מ"ב ס"ק כ"א דביאר דמח דאמנן דדין המנחות להלקח סולת הכונה דהקדשתן בקדושת דמים לריכב לכוות בעת שכן סולת ולא קודם לכן צעוד שכן חיטים, ועמלן דמלחא הוא, וצעודן חיטים חשיבי דבר שאינו ראוי עדיין, ולריך שיכא הקרבן (בשעת ההקדשה) ראוי וקריב לעשות מזהו, אי"כ שמא לא ימלא סולתו יפה. ולחז"ל נמלא, דבסתם מנחה דיתיד ליכא כלל להאי דינא דחילקת סולת, דהא כשלקח חיטים עדיין אינה מתקדשת, ורק איכה הקפדה שלא יקדישנה (בקדו"ד) עד שחכה סולת. משא"כ במנחת לצור, דכיון שנקנית מכספי תרומת הלשכה, מיד כשנקנית מתקדשת, משא"כ איכה הקפדה דחילקת סולת מלכד לח"פ. ובה"ל תרי"מ פ"ז ה"ב, ופי"ה כ"ג, מבואר דלבר"מ ליכא להאי דינא כלל, מדכ' והשאר נפדה, דמשמע דמקדשים תחילה את החיטים ערס שעשאים סולת.

(ה) מהארץ. איסור"מ פ"ז בע"ז.

(ו) מהחדש או מהישן. הצואה מהחדש נקראת תבואה שהשריש ועבר עליה פעם אחת העומר ושחכ"ל.^א דבנא זה האיסור למנחות חמנם דזיעבד אם הביא מתבואה שעבר עליה העומר אך לא עבר עליה שחכ"ל, כיון שהותר להדיוט באכילה לכתחילה, הותרה לגבול דזיעבד. תרי"מ פ"ז ה"ב. ותבואה מן הישן נקראת תבואה שעבר עליה העומר ושחכ"ל יותר משעם אחת. והנה לקמן במנחות העומר ושחכ"ל יבואר דלא צ' בזה דדוקא מן החדש. ובאמת אין חדש ידידיו כהחדש דשאר מנחות. דהעומר בזה מתבואה שלא עבר עליה העומר ושחכ"ל, ושחכ"ל באים מתבואה שעבר עליה העומר אך לא שחכ"ל, ונמלא דג' סוגי חדש נאמרו במנחות. א. כל המנחות מלבד העומר ושחכ"ל, בזה מתבואה שעבר עליה העומר ושחכ"ל (אחר שהשריש). ב. שחכ"ל, מתבואה שעבר עליה העומר בלבד. ג. העומר, מתבואה שלא עבר עליה עומר ושחכ"ל.

(ז) מן המובחר. ולפיכך לכתחילה מהדרים לקחת את החיטים למנחות, משדה שזרעת רק כל שנחים, ולא שנה אחר שנה. חורשים את אותן חיטים קודם לפסח שצעים יום שאז החמה צנורה. ויש מקומות שחטבן מנחות ולפיכך נוטלים לכתחילה מחטבן, כמבואר כ"ז באיסור"מ פ"ז, ומנחות פ"ב.

(ח) ודשין. אקדים בזה הקדמה הנצרכת ע"מ להבין את הפעולות הנעשות בחיטה, מהקליפה עד היוכה לקמח סולת. תחילה נבאר את מצבה החיטה. בחיטה צ' חלקים. א. הקליפות, ב. הגרעין. ג. קליפות ישנם, החיטה שאינה דבוקה לגרעין קרויה מון. השניה והשלישית קרויות סובין ומורסן. ושחכ"ן דבוקות לגוף הגרעין ואינם ניתנות להסיר

(א) (א) ובר"מ פ"ז
במעב"ק היה פליג
וכ"ו האומר הרי עלי
מנחה, יביא אחת
מחמשת מיני מנחות
הבאות בנדר תרבה.
ובמשנה למלך ביאר,
דבאמת זוהי מחלוקת
במשנה מנחות ק"ד ב'.
והרי"ם פסק בח"ק,
ורש"י והסמ"ג עשין
קפ"ו פסקו כר' יהודה,
וע"י בליקוריה ישוב
לרש"י ורש"י והסמ"ג
אמאי פסקו כר"י נגד
ח"ק.
(ב) (ו) ובמנ"ח מצוה
ש"ז כ', דלמ"ד חדש
אינו נהג בחי"ל, אפשר
להביא למקדש מנחות
מהחדש שגדל בחי"ל.
והיינו תבואה שעדיין
לא עבר עליה העומר
ושחכ"ל, שאלו היתה
גולה בארץ ישראל
היתה אסורה, בבגין זה
תבואה שנגלה בחי"ל
מוחר להביא למקדש
למ"ד דאין חדש נהג
בחי"ל. ומה דכתיב
בשחכ"ל מנחה חדשה,
היינו לתבואות ארץ
ישראל, אבל לתבואות
חורל, כמו דאינו נהג
במדינה כי"כ אינו נהג
במקדש.

מי באר

בעיטות, וימלא מעט היטים שלא נשרה קליפתו, אינו מהוייב לחזור ולשופם, דבמילא ילאו צעת הניסוי.

ובפסחים ל"ו א' נחבאר דאף שכל המנחות אין לוחתין את החיטים, מ"מ במנחת העומר הואיל וכל מעשים עפ"י צ"ד וצורחין לא היישין להימוץ. ואף דל' הנמ' שם ד"נצור שאני" משמע דבכל מנחות צבור לוחתין, מ"מ אין הדבר כן, כמדויק מרש"י שם דביאר דמנחת העומר כל מעשים צ"ד, ועפ"י צ"ד, משא"כ בשאר מנחות צבור דהגזרין מכינים את סולתן בלא שצ"ד ישינו עליהם. וכ"כ הר"מ להדיא בחור"מ פ"ה ה"ו ג' לחכ"פ, ופ"ה ה"ג ג' שהכ"ל. ובאמת הא דגם בשתי הלחם שפין וצוטעין הוא חידוש גדול. דהא בלוחות חמץ ואמאי לא ילחחו אותן, והא זורח הדרך היותר קלה דסתם חיטים דעלמא הא לוחתין (ע"י כתובות ק"י"ב א') צרש"י ד"ה סובין, וצ"ב ל"ט ב', וצ"ב ל"ג ב' תניא המוליך חיטים לעהון ולא לוחתין וכו' חייב). וליכא למימר דמשום דלא פלוג בין שהכ"ל לשאר מנחות אין לוחתין בשהכ"ל, דהא אשכחן לחיתת במנחת העומר.

והנה אשכחן מנחה דאין בה לחיתת וגם שיפה וצעיטה אין בה. וחובי מנחת סוטה דדינה הוא לבא כשהיא יחד עם הסובין והמורסן. כד"ר רש"י סוטה י"ד א' ד"ה קמה וז"ל: הכל מעורב כמו שנעמן. דפשטותו כוונתו שדינה לבא עם הסובין והמורסן. וע"י דדבר שאלו שם¹ נמלא לפי דרך זו דכלל דהמשנה מנחות ע"י א' דכל המנחות עשויות ג' מאות שיפה וכו' מאות צעיטה, אינו כלל דווקא. דיוצאים מן הכלל הם מנחת העומר דעשויה לחיתת במקום שיפה וצעיטה, ומנחת סוטה דאינה עשויה לחיתת, ואף שיפה וצעיטה לית בה.

אחר ששפין וצוטעין עוהנים את הגרעינים צריחים של גרוסות דהיינו ריחים שטוחים עחינה גסה, כמבואר במנחות ס"ז א' וצרש"י כתובות ק"י"ב א' ד"ה סאה קמה. וע"י עחינה זו מפרידים את הקליפה מהגרעין וגם חוד הגרעין נקבע ל' סוגים. א. קמת. ב. קרטי סולת. ואם היו עוחים הכל בעחינה דקה היתה גם הקליפה נעמנת בלא אפשרות להפרידה, ואין דרך בני אדם לאלל פיתם מקמה כזה המעורב בקליפתו, והוא הנקרא עיסה בלוסה, שרק דרכו של עני לאוכלה כמבואר בשבת ע"י ב'. ובסוטה דעשהה מעשה בכהמה, באמת עוחים גם את הקליפה, אך לשאר מנחות צעין להוציאה, ומש"ה אין עוחים צריחים דקות אלא בגסות כדי שהקליפה לא תעמן לדק וצכ"ג לא תהיה אפשרות להפרידה מהקמת. ועוד דאם יעחנו דקות יעחנו גם קרטי הסולת לאצק קמחי דק בלא אפשרות להפרידם.

אחר שטחנו מרקדים ומוציאים את הקליפות בגפה גסה, דהיינו שהקליפות נשארים בגפה והקמת וקרטי הסולת יוצאים. ואח"כ מנפים בגפה דקה, ובה נשארים קרטי הסולת והקמת יוצא. כמבואר כ"ז במנחות ע"י ב'. ושם צרש"י הגדפם כ' דאחר שמוציאין את קרטי הסולת "מחזירים ושוחנין קרעין הגרוסות והיוין סולת" (כל"י קמה מעולה הכא מסולת) וכ"כ צרש"י לכתובות ק"י"ב א' ח"ל: והגפה מוציאה קמה וקולטת סולת (כ"ל, רש"ש) ומחזיר מה שנגפה לריחים, עכ"ל. נמלא דהסולת אשר משתמשים בה למנחות, אינה סולת אלא קודם העחינה, אבל אחר שנעמנת הרי היא קמה, וביון דקמה זה בא מסולת הרינו ל' סולת. לאפוקי

בנקל כמו המוץ. (אמנם נחלקו הראשונים מהו הסובין ומהו המורסן, ואפשר גם דשניהם הוא קליפה אלא שצנחיתה חלק נכתש עבה וחלק דק, ע"י צכ"ז ב' דבר שאלו סוטה ה' חלקים עקריים צגרעין החיטה. א. הקמה שהוא הרוז. ב. הסולת. (וכתובות ק"י"ב א' מבואר דבקמה יש גם כוג שאינו מעולה שנקרא קיבוריא — שממנו עושין פת קיבר).

ועתה נבאר כיצד מפרידים את החלקים הנ"ל זה מזה. החילוק דש"ן וע"כ מפרידים את המוץ מהגרעין, ולפנינו ערמת גרעיני חיטה המעורבת במוץ. לפיכך צורין ברוח כדי להפריד את המוץ מגרעיני החיטה. וכיון שערמת החיטים אינה נקיה מפסולת, ופעמים שחלק מהחיטים אינן יפות, לפיכך צורין את הפסולת. והנה כדי להסיר את הסובין והמורסן מהגרעין ישנם צ' דרכים. האחת לשרות את החיטים במים וד"ז נקרא לחיתת, ואחר הלחיתת כותשין אותן במכהשת כמבואר בכתובות ק"י"ב א' צרש"י, וצבת ע"י ב'. אמנם צכ"ג דלוחתין חיישין להימוץ החיטה במים, וכיון דחימוץ אסור במנחות שני' (ויקרא ב') כל המנחה אשר תקריבו ל' לא תעשה חמץ, מש"ה אין לוחתין את חיטי המנחות כמבואר בפסחים ל"ו א', אלא משתמשים בדרך השניה והיא שפין וצוטעין בגרעינים כדי להסיר קליפתן. והכי אמרינן במנחות ע"י א': כל המנחות (דהיינו כל אחת מחיטי המנחות) טעויות שלוש מאות שיפה, וחמם מאות צעיטה. ופרש"י צכ"י: שיפה, שמשפסף החיטין בין ידיו שהתא נוחה קליפה להשיר. צעיטה, צועט צעוץ אגרוף כדרך הגבולים, או צעוץ פס ידו הסמוך לרום (וצרש"י שדפוסם פרש: שצועט בהן בגבות אלצנתיחו בלגרופו) ליטול אחרונה צעיטה צרגל עכ"ל².

והנה יש לדעת אם ע"י השיפה והצעיטה היתה הקליפה נושרת, או שהשיפה והצעיטה רק פעלו את ריכוך הקליפה, ע"מ שצעת העחינה תופרד מהגרעין. וע"י צשפת אחת למנחות ע"י דכ', דא"ל לומר שע"י השיפה והצעיטה היתה הקליפה נושרת, דא"כ למח ל' שיעור כמה לשוף ולצטט, צרגע שהיטור הקליפה יפסיק לשוף ולצטט. אלא בצכ"ה דהשיפה והצעיטה היו ע"מ לרכך את הקליפה ע"מ שהיטור צשפת העחינה, וצרש"י כת"י שם משמע כדצורין, דכ' דשיפה היא שמשפסף החיטין בין ידיו שהתא נוחה קליפה להשיר. ומדלא כ' צל' כדי שיעור קליפתו כהרש"י הגדפם, משמע כהשפ"א. אמנם לא כן משמע צר"מ אוס"מ פ"ז ה"ד דכ': ואח"כ שף את החיטים וצועט בהן הרבה עד שיחלפו. הרי להדיא דע"י השיפה והצעיטה היו מחלפות. ואריך לישב את קושיה השפ"א אמאי צעין לקצוע מספר שלוש ימאות וחמש מאות לשיפות ולצעיטות, צרגע שהיטור הקליפה, יפסיק. ואם לא נשרה במספר זה, אמאי יפסיק, ימשיך עד שהיטור.

ושמעתי לישב, דחז"ל שיערו דשיטור זה דשיפות וצעיטות יורדת הקליפה, ולא העריחו את השף והצועט לעיין בכל חיטה וחיטה אם נשרה קליפתה, אלא כיון דשף וצועט צשיטור הנ"ל, הרי הוא מסלק את החיטים שלפניו ומביא אחרות. ובאמת ל' ה"כ מולא צעת שיפתו וצעיטתו חיטים שנשרה קליפתן ה"כ יכול לבלקם ללד, אלא שאין הדרך לעיין. ואפשר דאם יעיין אחר ג' מאות שיפות וכו' מאות

א' ע"י פסחים ל"ו א' דמבואר החם דהשיפה והצעיטה מרעילות שהעיטה לא תפנה להחסיץ. ומש"ה קרי לה הנמ' פת עפילה, ר"י שם ברש"י. ולא זכיתי להבין כיצד מרעילות שלוש מאות השיפות וחמש מאות הצעיטות הנצטות בחיטים היבשות, ולא תחמין העיסה אח"כ, וצ"ע. ושמעתי ליישב דהנמ' הנ"ל אזלא כרבי יוסי מנחות ע"י דהשיפה והצעיטה נעשות בבצק. (ודלא כת"ק דס"ל דהשיפה והצעיטה נעשות בחיטים).

ב' ע"י שדברי שאל שהביא אפשרות בדאמת צריך להוציא את הסובין והמורסן מהקמה דמנחת סוטה, כיון שאינם ראויים למאכל אדם בפני עצמם, ולפ"י גם מנחת סוטה בעיה שיפה ובעיטה.

123456789

123456789

(א) אות טי' במניח קטין טי' א' כי דשעור הלבונה הוא, קומץ לבונה לכל עשרון. ובחוריא מנחות סוף סי' ליד חסה עליו וסיים חיל: ודאי לעולם הוא קומץ בין במנחה קטנה בין בגדולה, וכי' בהדיא בתוספתא במכילתין פ"ז, עכ"ל.

מאת פעם (ע"מ שתהא קליפת הסובין והמורסן נוחה להשיר), אח"כ טוחנים אותם טחינה גסה, ומתקבלים קרסין של סולת המעורבים עם קמח וסובין. וע"מ לברור את קרטי הסולת (ט) מרקדין, ואח"כ טוחנים את קרטי הסולת לקמח. (י) ואין קפידא מכמה סאין היו מרקדין ו' ובכמה נפות היו מנפים, אלא עושין כפי הצורך. ז מנחת סולת באה (יא) לפחות מעשרון, ויכול להוסיף על עשרון (יב) עשרונות הרבה כפי גדרו או נדבתו. אמנם אינו יכול להביא (יג) יותר משישים עשרונות בכלי אחד. ח בנוסף (יד) לסולת, ט מביא שמן ולבונה, (טו) לוג שמן לכל עשרון סולת שמביא, וקומץ לבונה אחד לכל המנחה, י נוטל (טז) קלתות של כסף או של זהב או של שאר מיני מתכות, כלים הראויים לכלי שרת, ומניח בהם את הסולת השמן והלבונה (יז) כל אחד בפני עצמו (יח) ומביאם (יט) לביהמ"ק.

הכנה

יא יב (כ) מקדיש (כא) בפיו את הסולת השמן והלבונה (כב) ועי' הם מתקדשים בקדושת דמים.

מי באר

לקנות את הסולת השמן והלבונה, כדאשכחן במנחת נסכים. וכ"כ צ"י דבר שאלו סוטה סי' ט"ז, צ"י.

(יט) לביהמ"ק. לשי' רש"י תמורה כ"ג ד"ה יאכלו, ולשי' הר"ן נדרים ע"י צ"י מביאה, יש איסור להכניס חולין לעזרה אפילו כשאנו עושה בהן עבודה, וע"כ חייב להקדיש את המנחה ע"ס שמכניסה לעזרה. משא"כ לשי' חוסי' בתמורה שם ועוד מקומות, דכל שאנו עושה עבודה באותם החולין שמכניס, יכול להכניסם לעזרה, אי"כ יכול להכניס את המנחה לעזרה ואח"כ להקדישה. והנה ההבדל הראוי להכתיבה בהקדשת המנחה היא, דיציאה מציתו כשהיא חולין, וסמוך לכניסתו לעזרה יקדישה, ועי' יונה כהלל נדרים ע"י צ"י שאמרו עליו שלא מעל אדם בעולתו כל ימיו מפני שהציאה כשהיא חולין, ועי' שיקדישה קודם כניסתו לעזרה ולא ידו דעת רש"י והר"ן כ"ל.

(כ) מקדיש. כל המנחות עשויות הקדשתן קדושת דמים צ"כ קודם החילת עבודתן (ומשניותם כ"ש מתקדשים בקדושה"ג). כמבואר במעילה ע"י א' "מעשים צהם משבוקדשו" והיינו קדושת פה, דאח"כ איתא: קדשו בכלי וכו', וכן מבואר בסוטה ו' צ"י ברש"י ד"ה תיפוק לחולין, ושם י"ד צ"י ד"ה אין מקדשים.

(כא) צפיו. היינו דאומר הרי אלו למנחתו. והנה צ"י עולה ס"ק י"ז כתבנו דגם בליבו סגי, והיינו דא"ל להקדיש דוקא צפיו, כדאמרין שצופות כ"י צ"י מקרא דכתיב וכל נדב לב עולות (ע"י ברש"י). אמנם במאירי שם ובחגיגה ו' כתב, דהיכא דהקדיש בלבו בלבד אינו קדוש לענין מעילה, והיינו דאין צו מעילה. וצ"מ מעה"ק פ"ד ה"ב, וצ"מ"ג סוף עשין קפ"י איתא, גמר בלבו שזו עולה או שציאה עולה ה"י חייב להביא. ובפשוטו כוונתו שגם הקדשה הקרבן אפשרית בלבד, ולא רק התחייבות הגבירא בעולה. אך באחייעזר ח"ב סי' מ"ט ס"ק ה' נטה לדיוק מדכ' בר"מ ה"י חייב להביא, ולא כ' ה"י עולה, דרק חייב הבאה איכא על הגבירא, אבל הבכמה לא נתקדשה. [אמנם אפשר לפרש צ"מ דכיון שאמר שזו עולה ה"י חייב להביאה והיינו דנתקדשה הבכמה]. ובאחייעזר הביא מהמרדכי שמועילה הקדשה קרבן בלבד. וכן הוכיח מהא דתרומה נתפסת במחשבה, ה"ה הקדש. ומ"מ ודאי דלכתחילה ראוי לנאת גם דעת המחמירים, ולהקדיש צ"כ ולא בלבד. (כב) ועי' הם מתקדשים בקדושה"ד. ומשנתקדשו בקדושה"ד אינם יולאים לחולין אלא אם נעמאו או נפסלו. ובצ"מ פודים אותם והדמים קדושים. וע"ס שפדו אותם יש בהם מעילה. כמבואר בר"מ אסו"מ פ"ו ה"ה, ומעילה פ"ב ה"ז, וברש"י סוטה י"ד צ"י ומנחות ק' צ"י.

מקמה שמהמשים צו למנחת סוטה שזא מקמה המעורב מקליפות וכל חלקי הגרעין.

הרבה מהדברים שכתבו כאן נחברו מהוך הכפר דבר שאלו סוטה סי' י"ט. וסדר המלאכות בהכנה הקמה חזר במנחות פ"ה א', ובמשנה דל"ט מלאכות שזא ע"כ א'.

(ט) מרקדין. היינו מנפים צנפה.

(י) ואין קפידא מכמה סאין וכו'. היינו דלא כמנחות נצור דשם איכא הקפדה מיוחדת שחבא הסולת מוצתרת ציוהר, ולפיכך יש קפידא על מספר הסאין שמכין מציאין את הסולת, ועל מספר הנפות בהן מנפים — בשאר מנחות ליכא קפידא כולי האי, אלא מציאין חטים צנמות שרונים ועוהנים ומנפים כפי הצורך.

(יא) לפחות מעשרון. מעה"ק פ"ב ה"ה. ועשרון הוא עשריות האופה שהן מ"ג ביאים וחומש (שהוא שיעור חלה, וחלה בגימט' מ"ג).

(יב) עשרונות. דוקא עשרונות שלמים יכול להוסיף, אך אינו יכול להביא מנחה מעשרון ומחלה וכד', מעה"ק פ"י ז' א"י. אמנם בתוס' מנחות ו' צ"י ד"ה קמן הוכיח דכשמציא עשרון (או מדכ' אחרת) אין רגילות לנמסר העשרון שלא יהא צו מעט יותר.

(יג) יותר משישים עשרונים. מעה"ק פ"ב ה"ז. וע"ס בדבר דאין יותר משישים עשרונים יכולים להכלל בצ"כ, לפיכך אם נדר יותר משישים עשרונים מביא שישים בכלי אחד והשאר בכלי שני. שם פ"י ה"ז.

(יד) לסולת. כל המנחות באות מסולת מלבד מנחת סוטה הבאה מקמה. סוטה י"ד א'.

(טו) לוג שמן לכל עשרון וכו'. מעה"ק פ"ב ה"ז. ועי' בצ"מ"ג עשין קפ"י דפסק כ"י אליעזר בן יעקב דמשנתו קצ ונקי — דלוג שמן אחד נותן למנחה שלמה, אפילו שיש בה עשרונים הרבה דסולת. ואל תתמה דלשיטתו היאך ילוש (מנחות הנאפות) בלוג שמן אחד מנחה של עשרונים הרבה, דלכ"ע מוסיפין מים, כדכ' רש"י י"ז צ"י ותוס' שלהי י"ז א'.

(טז) קלתות. מעה"ק פ"ב ה"ב. והם כעין סלים. רש"י סוטה י"ד א' וז"ל בשמן מניח בכלי שאינו מנוקב.

(יז) כל אחד צפ"י. פשוט דאין יכול להביאם מעורבים יחד בכלי, שהרי אח"כ לריך לתת מתנת שמן על הסולת.

(יח) ומציאם לביהמ"ק. מסתבר דגם במקדש היה יכול